

V první kapitole naší práce jsme stručně přiblížili některé teoretické přístupy ke studiu poetiky prostoru v literárním díle. Cílem bylo na základě různých inspirací vytvořit metodu, která by vyhovovala zkoumání prostorové konfigurace čtyř Sonát Ramóna M. del Valle-Inclána. Vedoucí inspirací se stala studie polského teoretika Januzse Sławińskiego.

V závislosti na ní jsme se rozhodli zaměřit nejdříve na styl a specifika popisu prostoru. Centrální částí našeho zkoumání se pak mělo stát podrobné studium struktury nejdůležitějších prostorů Pamětí markýze Bradomína, vedoucí k určení významotvornosti prostorové složky pro textový celek a k odhalení jejího vztahu k složkám dalším.

V kapitole o popisu jsme shrnuli nejzávažnější rysy a specifika deskripce prostorů v Sonátách. Sledovali jsme metodu francouzského teoretika Philippa Hamona, srovnávající jeho závěry ze zkoumání popisu v realisticko-naturalistickém diskursu s podobou popisu v Sonátách. Jako nejvýznamnější charakteristiky deskripce v tomto díle jsme určili vysokou míru vypravěčovy subjektivity při popisu, dynamizující zdobnost podtémat jednotlivých prostorů a používání kulturních klišé, jež vede k aktivnímu zapojení čtenáře do literární komunikace. Popisující odkazuje na kulturně známé vzory takových prostorů, čtenář si má představit příkladný objekt požadovaného typu. Jedná se o metodu řízených konotací. V této kapitole se rovněž ukázalo, že prostorová konfigurace textu je rozložena do dvou rovin. První rovinou jsou opakující se místa, která v každé části Sonát nabývají originálních podob (mikroprostory); druhou rovinou jsou geografické oblasti, jež determinují jednotlivé realizace mikroprostorů (makroprostory). Prostorové rozložení Pamětí je možné promítnout na dvě k sobě kolmé osy – paradigmatickou a syntagmatickou. Na paradigmatické ose jsou body mikroprostory, které se v jednotlivých částech opakují.